

Arrest

nr. 256 544 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 3 december 2018, als niet-begeleide minderjarige, en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 18 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 maart 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 9 november en 17 december 2020.

Op 13 januari 2020 bereikte verzoekster de leeftijd van achttien jaar.

1.3. Op 11 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 februari 2021 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Z. P. O., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 2002 in Vista Hermosa, departement Meta, Colombia. U groeide op bij uw beide ouders en woonde de laatste vijf tot zes jaar voor uw vertrek in het dorp Charras Boqueron, dat deel uitmaakt van San José del Guaviare, de hoofdstad van het departement Guaviare.

In de omgeving van uw woonplaats in San Jose del Guaviare waren guerrillagroepen en het nationale leger aanwezig. Af en toe zag u leden van deze bewegingen op straat en uw ouders dienden eveneens, net zoals de rest van het dorp, geregeld een vacuna (beschermingsgeld) te betalen aan de aanwezige guerrilla. Daarnaast kwamen er van tijd tot tijd soldaten van het nationale Colombiaanse leger bij het huis van uw ouders aankloppen voor wat water of voor een herstelling aan hun uniform. Een drietal keer werd de school waar u schoolliep bezocht door 2 guerrillero's, die bevriend waren met de kok van de school, en die alle leerlingen samenriepen om vervolgens intimiderende taal te uiten. U zat er op pensionaat maar omdat u zich daar verveelde en meer tijd met uw ouders wou doorbrengen kochten ze u een bromfiets en vanaf dan reed u samen met uw vriendinnen op 20 minuutjes naar diezelfde school. In oktober 2018 besloot uw neef W. E. R. P. (CG xxx) u een reis naar België cadeau te doen. Uw ouders waren eerst niet akkoord maar lieten u toch gaan nadat ze gerustgesteld werden dat er in België familie was die voor u zou zorgen.

Op 19 november 2018 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 3 december 2018 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de guerrilla en de algemene veiligheidssituatie in het land. U voegt toe dat u uit nieuwsberichten vernam dat meisjes van uw leeftijd in Colombia verkracht of vermoord worden en ook dat jaagt u angst aan.

Daarnaast vertelde u nog dat in uw buurt in Colombia een man van Mexicaanse afkomst woonde die oneerbare handelingen stelde wanneer hij u en uw vriendinnen zag. Zo greep hij zich herhaaldelijk naar het kruis, alsook maakte hij geregeld schunnige opmerkingen. In uw kindertijd, u was zes of zeven jaar oud, werd u tevens het slachtoffer van ongewenste aanrakingen door uw broer B.. Deze aanrakingen stopten na verloop van tijd, maar gebeurden opnieuw enkele keren toen u veertien of vijftien jaar oud was. Toen u een vijftal jaar oud was, bent u ook enkele keren lastiggevallen door een vriend van de familie.

In België werd u op een gegeven moment opnieuw een keer op ongepaste wijze aangeraakt door uw broer B., die zich op dat ogenblik eveneens in het land bevond. Daarnaast deed u in 2019 bij de Belgische politiediensten een aangifte betreffende seksueel misbruik en verkrachting door uw neef, W. E. R. P. (CG xxx). Deze feiten deden zich voor in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw ouders, een aangifte bij de Belgische politiediensten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 9 november 2020 bleek immers dat u omwille van bepaalde problemen een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een tweede keer gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u Colombia heeft verlaten omwille van de aanwezigheid van de guerrilla en dat u een vrees koestert ten aanzien van deze guerrillagroeperingen en omwille van de algemene veiligheidssituatie in Colombia (CGVS 9/11/2020 [hierna CGVS 1], p. 11; CGVS 17/12/2020 [hierna CGVS 2], p. 7, p. 18, p. 20, p. 22). Om te beginnen dient te worden aangestipt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst kan niet volstaan om iemand een internationale beschermingsstatus toe te kennen. De algemene veiligheidssituatie in Colombia waarnaar u verwijst is immers allerminst van dien aard dat een terugkeer per definitie onmogelijk is (zie tevens infra).

In feite dient te worden vastgesteld dat u werkelijk geen concrete vervolgingsfeiten kan aanbrengen, noch kan u aannemelijk maken dat u in de toekomst enige vervolging zou dienen te vrezen. U verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud in wezen slechts naar een algemene context van vermeend geweld en geruchten die u opving. Daarbij benadrukt het CGVS dat u aangeeft geen specifieke personen of groepen te vrezen, dat u nooit persoonlijk enige vorm van bedreiging hebt meegemaakt en dat u werkelijk niet denkt dat er iemand naar u op zoek zou kunnen zijn in Colombia (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12).

Wat betreft de verhalen die de ronde deden dat de aanwezige guerrilla meisjes van inheemse origine verkrachtten, hetgeen u bang maakte (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 7), kan het CGVS geen vrees in uw hoofde vaststellen, u behoort immers in Colombia niet tot een inheemse bevolkingsgroep (CGVS 1, p. 10). U ving deze geruchten slechts op via uw moeder en enkele nieuwsberichten, daarenboven kent u zelf geen enkel meisje dat een dergelijke gruweldaad zou hebben meegemaakt (CGVS 2, p. 13).

Dat er enkele guerrillero's, waarvan u niet weet tot welke groepering zij juist zouden behoren, een drietal keer alle leerlingen van de school, een tweehonderdtal (CGVS 2, p. 9), hebben samengeroepen om vervolgens wat intimiderende taal te spuien (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 11-12), is beslist bezwaarlijk te noemen maar in wezen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen erover blijkt dat er voor u consequenties aan verbonden waren.

Dezelfde redenering kan gemaakt worden met betrekking tot het ongepaste gedrag dat een buurtbewoner vertoonde (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 13-15). De obscene opmerkingen en gebaren die deze man tentoonstelde zijn ontegensprekelijk kwalijk te noemen, maar in wezen onvoldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat deze persoon dergelijk gedrag vertoonde ten opzichte van verschillende meisjes in de buurt, waaronder ook uw vriendinnen (CGVS 2, p. 14). Los van het feit dat men overal ter wereld met dergelijk gedrag te maken kan krijgen dient daarbij de opmerking worden gemaakt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U heeft immers nooit klacht heeft neergelegd tegen de man, nooit heeft u contact opgenomen met een hulporganisatie. Indien u bang was kon men logischerwijze van u verwachten dat u dat wel zou doen, te meer dat u niet de enige was die te maken had met het ongepaste gedrag van de man. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een dergelijk ongewenst gedrag, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Dat de lokale politiediensten zich op een behoorlijke afstand van uw woonplaats bevonden (CGVS 2, p. 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Indien u werkelijk een gegronde vrees diende te koesteren omwille van het doen en laten van uw buurman, kan het weinig overtuigen dat u nooit enige hulp zocht. Daarbij kan worden toegevoegd dat u in wezen op dat ogenblik zelf niet dacht dat deze gebeurtenissen afdoende ernstig waren om te rapporteren, alsook dat u verdere hulp simpelweg liet varen toen bleek dat een contactpersoon binnen de kerk op een gegeven ogenblik niet aanwezig was (CGVS 2, p. 14-15). Het hoeft weinig verder betoog dat geen

enkele van de door u aangehaalde incidenten ook maar enigszins in verband kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Met de vermelding van het feit dat er guerrillagroepen en soldaten in de omgeving van San José del Guaviare aanwezig zouden zijn en dat hun aanwezigheid zou leiden tot een algemene nefaste situatie (CGVS 1, p. 8-9; CGVS 2, p. 7-8) toont u niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze verklaringen zijn immers werkelijk te algemeen om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Bovendien wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees voor de guerrilla danig gerelativeerd door de vaststelling dat uw ouders, bij wie u altijd heeft gewoond tot uw vertrek uit Colombia, tot op heden nog steeds wonen in dezelfde omgeving rond San José del Guaviare (CGVS, p. 6-7; CGVS 2, p. 4). Met hen en de rest van uw familie gaat het goed (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5). U geeft weliswaar te kennen dat uw ouders, zoals vele andere inwoners, afpersingsgeld zouden moeten betalen aan de guerrilla (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 8, p. 10) U blijft echter bijzonder vaag in uw verklaringen en blijkt evenwel niet goed op de hoogte te zijn van wat er werkelijk zou spelen.

Daarenboven kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat de beslissing om Colombia te verlaten niet uw eigen initiatief betrof, maar dat de reistickets slechts een inderhaast cadeau van uw neef bleken te zijn (CGVS 2, p. 6). Daarbij kan het CGVS zich niet van de veronderstelling ontdoen dat indien uw neef geen stappen had ondernomen om u naar België te laten komen, u in wezen Colombia niet verlaten zou hebben. Bovendien dient worden aangestipt dat uw ouders eigenlijk initieel gekant waren tegen het idee dat u uit Colombia zou vertrekken. Indien de situatie werkelijk dermate ernstig was dat er wat u betreft een gegronde vrees aanwezig zou zijn, dan mag de houding van uw ouders ten stelligste verbazen. Er kan eveneens worden toegevoegd dat uw broer, B. P. O. (CG 18/20716), vrijwillig vanuit België terugkeerde naar de omgeving van San José del Guaviare nadat hij Colombia had verlaten omwille van dezelfde redenen als u (CGVS 1, p. 11-12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen finaal en onherroepelijk de ernst van de door u voorgehouden vrees. Ten overvloede kan worden aangehaald dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in wezen aangeeft dat het slechts onmogelijk voor u zou zijn om zich te vestigen in een grootstad in Colombia omdat u er geen familie heeft (CGVS 2, p. 20). Het staat uw familie uiteraard vrij om zich binnen uw land van herkomst elders te vestigen. Het feit dat zij dit evenwel niet deden en al jarenlang op dezelfde plek zijn blijven wonen, toont andermaal aan dat er wat u en uw familie betreft, geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uw algemene verwijzing naar nieuwsberichten waarin men het heeft over meisjes van uw leeftijd die verkracht en vermoord worden volstaat evenmin om een nood aan internationale bescherming aan te tonen (CGVS 1, p.13).

Met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik die u zelf aanhaalt, dient het CGVS het volgende op te werpen. Allereerst moet worden vastgesteld dat u in wezen zelf geen vrees aanhaalt ingevolge deze gebeurtenissen, alsook vormt dit niet de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Hoe betreurenswaardig ook, de aanrakingen door een familievriend en uw broer B. betreffen grotendeels gebeurtenissen van lang geleden, u was aanvankelijk niet ouder dan zeven jaar, een tweede keer was u rond de veertien jaar oud (CGVS 2, p. 15-17, p. 21). U heeft de draad van uw leven daarna heropgenomen, u heeft veel vrienden in Colombia en momenteel heeft u ook een partner in België (CGVS 2, p. 4, p. 20). Er kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden kunnen voordoen, dat u dit aangeeft betreft louter een voorgevoel en speculatie (CGVS 2, p. 17). Uit uw verklaringen kan immers worden opgemaakt dat de familievriend na de feiten nog meermaals bij jullie over de vloer kwam, nooit heeft hij u nog aangeraakt (CGVS 2, p. 21). Het contact met uw broer B. blijkt volledig verwaterd te zijn, van de eenmalige aanraking in België door B. is niet duidelijk of deze al dan niet met opzet gebeurde, hij woont bovendien met zijn gezin elders in de regio (CGVS 1, p. 7, CGVS 2, p.15, p.17). Daarenboven dient ook in casu te worden aangehaald dat nationale bescherming in wezen primeert op internationale bescherming. Colombia telt verscheidene mogelijkheden waar slachtoffers van seksueel en familiaal geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook wordt er opgetreden door de nationale autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U wendde zich in Colombia nooit tot dergelijke hulp, nooit zocht u enige informatie omtrent mogelijke bijstand. U lichtte ook uw ouders nooit in over wat er zich had afgespeeld, noch bent u van plan om hen deze zaken nog te vertellen (CGVS 2, p. 16-17). Het CGVS

kan aldus niet anders dan wederom te besluiten dat u zelf geen enkele moeite hebt ondernomen om zich te laten helpen, een sterke tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de feiten die zich in België zouden hebben afgespeeld, u zou in dit land eenmalig zijn aangeraakt door uw broer B. en zou daarnaast seksueel misbruikt zijn geweest door uw neef W. E. R. P. (CG xxx), dient het CGVS op te merken dat een verzoek om internationale bescherming beoordeeld moet worden ten aanzien van het land van herkomst. Aldus zijn de feiten die u aanhaalt, waarvan u tevens aangifte deed bij de Belgische politiediensten, in wezen niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Volledigheidshalve kan het ook in deze niet aannemelijk worden geacht dat uw neef W. u in Colombia nog zou treffen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de man zich tot op heden in België bevindt, maar na een confrontatie en de daaruit volgende klacht bij de politie u nooit meer iets heeft gedaan (CGVS 2, p. 20) Ook indien W. zou terugkeren naar Colombia ziet het CGVS geen indicaties dat hij u nog in het vizier zou nemen, jullie zagen elkaar in Colombia immers nooit, hij woonde in Granada, in het departement Meta (CGVS 2, p. 20).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legt uw paspoort, uw identiteitskaart en een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders voor, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit, noch uw nationaliteit in wezen betwist worden. Met betrekking tot de aangifte die u deed bij de politiediensten in België, verwijst het CGVS naar de hierboven genoemde motivering. Feiten die zich zouden hebben afgespeeld in België, hoe bezwaarlijk deze ook mogen zijn, kunnen in wezen niet als relevant worden beschouwd in de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Het feit dat u in België een partner heeft, heeft geen uitstaans met de nood aan internationale bescherming. Voor een verblijf in België op basis van deze relatie dient u zich tot de geëigende kanalen te wenden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden

door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Daarnaast stelt ze dat niet kan worden aangenomen dat de veiligheidssituatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn, ze citeert in dit verband uit een artikel van 11.11.11 van 14 juni 2019. Verzoekster betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan haar verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een

volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, om volgende redenen: (i) uit haar persoonlijk onderhoud komt naar voor dat verzoekster Colombia heeft verlaten omdat ze een vrees heeft ten aanzien van guerrillagroepen en omwille van de algemene veiligheidssituatie in Colombia, een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia volstaat niet om een persoon een internationale beschermingsstatus toe te kennen en de veiligheidssituatie is niet van die aard dat een terugkeer per definitie onmogelijk is (1) verzoekster kan geen concrete vervolgingsfeiten aanbrengen, noch kan ze aannemelijk maken dat ze in de toekomst enige vervolging zou dienen te vrezen, verzoekster heeft aangegeven geen specifieke personen of groepen te vrezen, ze heeft nooit persoonlijk enige vorm van bedreiging meegemaakt en ze denkt niet dat er iemand op zoek naar haar zou kunnen zijn in Colombia (2) de verhalen die de ronde deden dat de aanwezige guerrilla meisjes van inheemse origine verkrachtte, betreft geen vrees in hoofde van verzoekster gezien zij in Colombia niet tot de inheemse bevolkingsgroep behoorde (3) dat enkele guerrillero's een drietal keren alle leerlingen van de school hebben samengeroepen om vervolgens intimiderende taal te spuien, is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd, nergens uit haar verklaringen blijkt dat er voor haar consequenties aan verbonden waren (4) het ongepaste gedrag dat een buurtbewoner vertoonde is ook onvoldoende zwaarwichtig, de obscene opmerkingen en gebaren zijn in wezen onvoldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, deze man vertoonde dit gedrag ten opzichte van verschillende meisjes in de buurt, ook ten opzichte van verzoeksters vriendinnen, met dit gedrag kan men overal ter wereld te maken krijgen en daarbij komt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, de verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, dit is *in casu* bij verzoekster niet het geval (5) dat de aanwezigheid van de guerrilla en soldaten tot een algemene nefaste situatie leidt in de omgeving van San José del Guaviare is te algemeen om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden en de ernst van de vrees voor de guerrilla wordt danig gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeksters ouders tot op heden nog steeds wonen in dezelfde omgeving; (ii) de beslissing om Colombia te verlaten betrof niet verzoeksters eigen initiatief, de tickets waren een cadeau van haar neef, haar ouders waren initieel gekant tegen het idee dat ze Colombia zou verlaten, haar broer keerde vrijwillig terug vanuit België naar de omgeving van San José del Guaviare nadat hij Colombia om dezelfde reden had verlaten als verzoekster, dit ondermijnt de ernst van de voorgehouden vrees (iii) de algemene verwijzing naar nieuwsberichten over meisjes die verkracht en vermoord worden volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen (iv) met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik haalt verzoekster geen vrees aan ingevolge deze gebeurtenissen en dit vormt niet de reden waarom ze haar land heeft verlaten, de aanrakingen door een familievriend en door haar broer betreffen gebeurtenissen van lang geleden, daarna heeft verzoekster de draad van haar leven weer opgenomen, er kan niet worden aangenomen dat dergelijke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden voordoen, bovendien primeert nationale bescherming op internationale bescherming en heeft verzoekster nooit hulp of bijstand gezocht (v) met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik die zich in België zouden hebben afgespeeld, wordt opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, aldus zijn deze feiten niet relevant in het kader van verzoeksters verzoek, volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters neef haar in Colombia nog zou treffen, hij woonde daar in een ander departement (vi) de door verzoekster neergelegde bewijsstukken werpen geen ander zicht op bovenstaande appreciatie (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia de guerrilla en de algemene veiligheidssituatie in het land. Ze vreest ook verkracht of vermoord te worden gezien ze uit nieuwsberichten vernam dat dit meisjes van haar leeftijd overkomt, ze vreest seksueel misbruik door een buurman, door haar broer en door een familievriend.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststelt dat de vrees van verzoekster voor de veiligheidssituatie in Colombia zeer algemeen is en dat ze geen concrete vervolgingsfeiten kan aanbrengen: *“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u Colombia heeft verlaten omwille van de aanwezigheid van de guerrilla en dat u een vrees koestert ten aanzien van deze guerrillagroeperingen en omwille van de algemene veiligheidssituatie in Colombia (CGVS 9/11/2020 [hierna CGVS 1], p. 11; CGVS 17/12/2020 [hierna CGVS 2], p. 7, p. 18, p. 20, p. 22). Om te beginnen dient te worden aangestipt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst kan niet volstaan om iemand een internationale beschermingsstatus toe te kennen. De algemene veiligheidssituatie in Colombia waarnaar u verwijst is immers allerminst van dien aard dat een terugkeer per definitie onmogelijk is (zie tevens infra).*

In feite dient te worden vastgesteld dat u werkelijk geen concrete vervolgingsfeiten kan aanbrengen, noch kan u aannemelijk maken dat u in de toekomst enige vervolging zou dienen te vrezen. U verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud in wezen slechts naar een algemene context van vermeend geweld en geruchten die u opving. Daarbij benadrukt het CGVS dat u aangeeft geen specifieke personen of groepen te vrezen, dat u nooit persoonlijk enige vorm van bedreiging hebt meegemaakt en dat u werkelijk niet denkt dat er iemand naar u op zoek zou kunnen zijn in Colombia (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12).

Wat betreft de verhalen die de ronde deden dat de aanwezige guerrilla meisjes van inheemse origine verkrachtten, hetgeen u bang maakte (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 7), kan het CGVS geen vrees in uw hoofde vaststellen, u behoort immers in Colombia niet tot een inheemse bevolkingsgroep (CGVS 1, p. 10). U ving deze geruchten slechts op via uw moeder en enkele nieuwsberichten, daarenboven kent u zelf geen enkel meisje dat een dergelijke gruweldaad zou hebben meegemaakt (CGVS 2, p. 13).

Dat er enkele guerrillero's, waarvan u niet weet tot welke groepering zij juist zouden behoren, een drietal keer alle leerlingen van de school, een tweehonderdtal (CGVS 2, p. 9), hebben samengeroepen om vervolgens wat intimiderende taal te spuien (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 11-12), is beslist bezwaarlijk te noemen maar in wezen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen erover blijkt dat er voor u consequenties aan verbonden waren.

Dezelfde redenering kan gemaakt worden met betrekking tot het ongepaste gedrag dat een buurtbewoner vertoonde (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 13-15). De obscene opmerkingen en gebaren die deze man tentoonstelde zijn ontegensprekelijk kwalijk te noemen, maar in wezen onvoldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat deze persoon dergelijk gedrag vertoonde ten opzichte van verschillende meisjes in de buurt, waaronder ook uw vriendinnen (CGVS 2, p. 14).”

en

“Met de vermelding van het feit dat er guerrillagroepen en soldaten in de omgeving van San José del Guaviare aanwezig zouden zijn en dat hun aanwezigheid zou leiden tot een algemene nefaste situatie (CGVS 1, p. 8-9; CGVS 2, p. 7-8) toont u niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze verklaringen zijn immers werkelijk te algemeen om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Bovendien wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees voor de guerrilla danig gerelativeerd door de vaststelling dat uw ouders, bij wie u altijd heeft gewoond tot uw vertrek uit Colombia, tot op heden nog steeds wonen in dezelfde omgeving rond San José del Guaviare (CGVS, p. 6-7; CGVS 2, p. 4). Met hen en de rest van uw familie gaat het goed (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5). U geeft weliswaar te kennen dat uw ouders, zoals vele andere inwoners, afpersingsgeld zouden moeten betalen aan de guerrilla (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 8, p. 10) U blijft echter bijzonder vaag in uw verklaringen en blijkt evenwel niet goed op de hoogte te zijn van wat er werkelijk zou spelen.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de verwerende partij niet ontkent dat de guerrilla's bijzonder actief zijn in Colombia, maar meent dat verzoekster niet in aanmerking komt voor bescherming omdat haar niets ernstigs is overkomen, verzoekster meent echter dat tal van incidenten aantonen dat het voor haar onveilig is om terug te keren naar Colombia, zij verwijst in dit verband naar haar afgelegde verklaringen bij het CGVS.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven die hierboven worden weergegeven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot het ontbreken van concrete vervolgingsfeiten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers tot het louter volharden in en herhalen van haar vluchtrelaas en haar afgelegde verklaringen. Deze loutere herhaling en het zonder meer bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn geen dienstig verweer. Hiermee kan verzoekster deze motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten, noch maakt zij hiermee een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

2.3.5.4. De Commissaris-generaal vervolgt: *“Los van het feit dat men overal ter wereld met dergelijk gedrag te maken kan krijgen dient daarbij de opmerking worden gemaakt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U heeft immers nooit klacht heeft neergelegd tegen de man, nooit heeft u contact opgenomen met een hulporganisatie. Indien u bang was kon men logischerwijze van u verwachten dat u dat wel zou doen, te meer dat u niet de enige was die te maken had met het ongepaste gedrag van de man. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een dergelijk ongewenst gedrag, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Dat de lokale politiediensten zich op een behoorlijke afstand van uw woonplaats bevonden (CGVS 2, p. 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Indien u werkelijk een gegronde vrees diende te koesteren omwille van het doen en laten van uw buurman, kan het weinig overtuigen dat u nooit enige hulp zocht. Daarbij kan worden toegevoegd dat u in wezen op dat ogenblik zelf niet dacht dat deze gebeurtenissen afdoende ernstig waren om te rapporteren, alsook dat u verdere hulp simpelweg liet varen toen bleek dat een contactpersoon binnen de kerk op een gegeven ogenblik niet aanwezig was (CGVS 2, p. 14-15). Het hoeft weinig verder betoog dat geen enkele van de door u aangehaalde incidenten ook maar enigszins in verband kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”*

In de bestreden beslissing wordt vervolgens overwogen: *“Met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik die u zelf aanhaalt, dient het CGVS het volgende op te werpen. Allereerst moet worden vastgesteld dat u in wezen zelf geen vrees aanhaalt ingevolge deze gebeurtenissen, alsook vormt dit niet de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Hoe betreurenswaardig ook, de aanrakingen door een familievriend en uw broer B. betreffen grotendeels gebeurtenissen van lang geleden, u was aanvankelijk niet ouder dan zeven jaar, een tweede keer was u rond de veertien jaar oud (CGVS 2, p. 15-17, p. 21). U heeft de draad van uw leven daarna heropgenomen, u heeft veel vrienden in Colombia en momenteel heeft u ook een partner in België (CGVS 2, p. 4, p. 20). Er kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden kunnen voordoen, dat u dit aangeeft betreft louter een voorgevoel en speculatie (CGVS 2, p. 17). Uit uw verklaringen kan immers worden opgemaakt dat de familievriend na de feiten nog meermaals bij jullie over de vloer kwam, nooit heeft hij u nog aangeraakt (CGVS 2, p. 21). Het contact met uw broer B. blijkt volledig verwaterd te zijn, van de eenmalige aanraking in België door B. is niet duidelijk of deze al dan niet met opzet gebeurde, hij woont bovendien met zijn gezin elders in de regio (CGVS 1, p. 7, CGVS 2,*

p.15, p.17). Daarenboven dient ook in casu te worden aangehaald dat nationale bescherming in wezen primeert op internationale bescherming. Colombia telt verscheidene mogelijkheden waar slachtoffers van seksueel en familiaal geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook wordt er opgetreden door de nationale autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U wendde zich in Colombia nooit tot dergelijke hulp, nooit zocht u enige informatie omtrent mogelijke bijstand. U lichtte ook uw ouders nooit in over wat er zich had afgespeeld, noch bent u van plan om hen deze zaken nog te vertellen (CGVS 2, p. 16-17). Het CGVS kan aldus niet anders dan wederom te besluiten dat u zelf geen enkele moeite hebt ondernomen om zich te laten helpen, een sterke tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.”

Verzoekster voert aan dat deze redenering alle verbeelding tart en dat de verwerende partij aan “*victim blaming*” doet. Verzoekster wijst erop dat zij op het ogenblik van de feiten 7 en 14 jaar oud was, een minderjarig kind dat bang was en in de war. Dergelijke zaken worden niet besproken binnen de families en verzoekster kon niet zomaar klacht gaan indienen tegen haar broer.

In dit verband merkt de Raad op dat de feiten inzake verzoeksters broer inderdaad van een poos geleden zijn, toen verzoekster 6 à 7 jaar oud was en 14 à 15 jaar oud (notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 december 2020, p. 15). Dat deze feiten zich in Colombia opnieuw zouden voordoen, betreft slechts een voorgevoel van verzoekster (notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 december 2020, p. 17). De Raad wijst erop dat deze zaken gebeurden toen verzoekster en haar broer kinderen waren en dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar broer intussen zijn eigen gezin heeft en niet meer in het ouderlijk huis woont (notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 december 2020, p. 17), zodat het onwaarschijnlijk is dat deze feiten zich opnieuw zouden voordoen. Dat haar broer haar na hun komst naar België nog eens aangeraakt heeft, is een eenmalig gegeven waarna hij uit het huis van hun tante is vertrokken (notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 december 2020, p. 15).

Inzake de seksuele belaging door de familievriend toen verzoekster vijf jaar oud was, verklaart verzoekster dat dit toen meerdere keren gebeurde, dat ze hem daarna nog gezien heeft maar dat hij nadat verzoekster vijf jaar oud was, haar niet meer heeft aangeraakt (notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 december 2020, p. 21).

De belaging door een buurman was niet gericht tegen verzoekster persoonlijk, deze man deed dit ook ten opzichte van haar vriendinnen en alle meisjes uit de buurt. Dit betrof ook enkel meisjes verbaal lastig vallen en zijn geslachtsdelen aanraken of tonen (notities persoonlijk onderhoud d.d. 17 december 2020, p. 13 en 14).

Verzoekster spreekt in het verzoekschrift niet tegen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en dat de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, dit is *in casu* niet het geval is. Dit gegeven vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil, inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster weerlegt immers niet dat ze geen klacht heeft ingediend bij de politie en zich niet heeft gewend tot hulporganisaties, die nochtans aanwezig zijn in Colombia zoals blijkt uit de informatie die in het administratief dossier is gevoegd. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat het feit dat het politiekantoor zich op een behoorlijke afstand van haar woonplaats bevindt, geen verschoningsgrond is om geen klacht in te dienen. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Colombiaanse autoriteiten of dat er sprake is van het ontbreken van zulke bescherming. Dat verzoekster nog jong was toen zij in Colombia verbleef en dat zij bang was om het te vertellen, neemt niet weg dat deze beschermingsmogelijkheden bestaan en dat een verzoeker om internationale bescherming zich in eerste instantie tot de nationale autoriteiten moet wenden.

2.3.5.5. Verzoekster voert geen enkel verweer tegen volgend motief: *“Daarenboven kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat de beslissing om Colombia te verlaten niet uw eigen initiatief betrof, maar dat de reistickets slechts een inderhaast cadeau van uw neef bleken te zijn (CGVS 2, p. 6). Daarbij kan het CGVS zich niet van de veronderstelling ontdoen dat indien uw neef geen stappen had ondernomen om u naar België te laten komen, u in wezen Colombia niet verlaten zou hebben. Bovendien dient worden aangestipt dat uw ouders eigenlijk initieel gekant waren tegen het idee dat u uit Colombia zou vertrekken. Indien de situatie werkelijk dermate ernstig was dat er wat u betreft een gegronde vrees aanwezig zou zijn, dan mag de houding van uw ouders ten stelligste verbazen. Er kan eveneens worden toegevoegd dat uw broer, B. P. O. (CG 18/20716), vrijwillig vanuit België terugkeerde naar de omgeving van San José del Guaviare nadat hij Colombia had verlaten omwille van dezelfde redenen als u (CGVS 1, p. 11-12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen finaal en onherroepelijk de ernst van de door u voorgehouden vrees. Ten overvloede kan worden aangehaald dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in wezen aangeeft dat het slechts onmogelijk voor u zou zijn om zich te vestigen in een grootstad in Colombia omdat u er geen familie heeft (CGVS 2, p. 20). Het staat uw familie uiteraard vrij om zich binnen uw land van herkomst elders te vestigen. Het feit dat zij dit evenwel niet deden en al jarenlang op dezelfde plek zijn blijven wonen, toont andermaal aan dat er wat u en uw familie betreft, geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”*

De Raad sluit zich erbij aan dat het feit dat de beslissing om Colombia te verlaten niet verzoeksters eigen beslissing betrof en dat haar ouders in eerste instantie gekant waren tegen haar vertrek (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17 december 2020, p. 6), een negatieve indicatie is voor de ernst van verzoeksters vrees. Ook de terugkeer van haar broer naar dezelfde streek brengt mee dat de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade door de guerrilla in de omgeving van San José del Guaviare in hoofde van verzoekster niet ernstig is.

2.3.5.6. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat een verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst en dat de feiten die zich in België afgespeeld hebben voor deze beoordeling niet relevant zijn. Verzoekster heeft na deze feiten inzake haar neef klacht ingediend bij de Belgische politie, haar neef bevindt zich in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17 december 2020, p. 19) en indien hij zou terugkeren naar Colombia wordt opgemerkt dat hij in een ander departement dan verzoekster woont (*ibidem*, p. 20).

2.3.5.7. De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde bewijsstukken, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.8. De in het verzoekschrift geciteerde informatie betreffende de algemene toestand in Colombia is van algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op hoger gedane overwegingen, niet.

2.3.5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing zet de verwerende partij het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij

burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia en citeert uit het internetartikel "Nooit te laat om te strijden" van 11.11.11 van 14 juni 2019 maar hiermee toont zij niet aan dat bovenstaande analyse van de commissaris-generaal niet langer actueel of correct zou zijn.

2.3.6.2. Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in San José del Guaviare, de hoofdstad van het departement Guaviare, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in San José del Guaviare geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie toont niet aan dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich beroept niet langer accuraat is of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking

komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET